

тамъ по народнитѣ ни работи до 1886^{г.}, като сжщеврѣменно е практикувалъ и професията си.

Прѣзъ това врѣме ставаха важни за политическото ни развитие събития: основа се въ Букурещъ революционенъ български комитетъ, Дунава постоянно съ кръстосва отъ български емигранти, а не рѣдко изпращани отъ Влашко български чети се срѣщаха съ турски войски край Балкана. Д-ръ Мирковичъ искалъ да използува това раздвижване, прѣнебрѣгва богатитѣ доходи отъ професията си въ Влашко и се заврѣща въ Сливенъ къмъ края на сжщата 1866 г. Тукъ той заварва поляка Садъкъ-паша (Чайковски), който е билъ тогава на квартира въ Сливенъ съ цѣлия си „казашки полкъ“ (казалъ-алай). Д-ръ Мирковичъ скоро се сблизилъ съ него и се споразумяватъ върху единъ народо-полезенъ планъ, а именно: учрѣдяване на „главни“ български училища въ всѣки вилаетъ по едно. По тоя въпросъ Д-ръ Мирковичъ се явява прѣдъ министритѣ Али паша и Фуадъ паша, но понеже планътъ билъ одобренъ съ условие, щото тия училища да бждатъ смѣсени (турски и български), цѣлиятъ този въпросъ заглѣхналъ. По тая работа Д-ръ Мирковичъ загубилъ цѣли 6 мѣсеца въ лутания и тичания нагорѣ — надолу. Съдѣйствувалъ му и единъ френски bankerъ, но напразно.

Слѣдъ това, той билъ повиканъ за градски лѣкаръ въ Русчукъ, но, додѣто бжде одобренъ отъ турскитѣ власти, той се замѣсва въ новитѣ революционни приготовления слѣдъ избиването на Х. Димитровата чета. Участието му въ това движение е почивало на една опасна хитрина, на която самъ Д-ръ Мирковичъ щѣлъ да стане напразна жертва. Нѣкой си Манолъ Ивановъ отъ Ст. Загора, другарь на Мирковичъ отъ врѣме на унията, извѣстенъ адвокатъ на гърци и турци въ Цариградъ, устройва една мнимо шпионска тайфа, която ужъ имала за задача да шпионира българското революционно движение и да прѣдставя на турскитѣ власти фалшиви рапорти и чрѣзъ придобити по тоя начинъ турски възнаграждения да подържа организирането на нови български чети. По тоя начинъ Д-ръ Мирковичъ влиза въ съгласие съ Манола и заминава за Влашко (Браила, Плоещъ и т. н.), за да съставя фалшиви „истински“ рапорти, които изпращалъ на Манолъ Ивановъ въ Цариградъ, а този послѣдния ги прѣдставялъ на Али-паша (министъръ на Вжтрѣшнитѣ Работи), за да го заблуждава. Работата била тъй тайна и заплетена, че даже българскитѣ революционенъ комитетъ въ Влашко щѣлъ безъ малко да погуби Теофанъ Райновъ отъ Карлово, като набѣденъ шпионинъ и замѣстникъ на Мирковичъ. Послѣдниятъ пъкъ по това врѣме, слѣдъ като се научилъ, че